

עבורה].

אמרו לו חכמים: אף זו, פקחת שנישאה ונתחרשה, כיוצא בה, שיכולה היא לקבל גיטה, היות ואין הגירושין תלויים ברצונה.

החלק השני —

דיני יבום של חרש וחרשת, בשני אחים הנשואים שתי נשים [אחיות או נכריות] בנישואים שוים, מדרבנן.

שני אחין חרשין שהיו נשואין שתי אחיות פקחות, או שתי אחיות חרשות, או שתי אחיות — אחת פקחת ואחת חרשת.

ונשואיהן של שני האחים שוים הם, היות ושניהם חרשים, והרי הם נושאים את נשותיהם ברמיזה, בין שהיתה האשה פיקחת ובין שהיתה חרשת.

וכן שתי אחיות חרשות שהיו נשואות לשני אחין פקחין, או לשני אחין חרשין, או לשני אחין אחד פקח ואחד חרש.

וגם כאן, נשואיהן של שתי האחיות שוים הם, ששתיהן נישאות ברמיזה, בין היה הבעל פיקח ובין היה חרש.

ומת אחד האחים —

הרי אלו, נשותיהם, אינן נופלות ליבום לפני

האח השני, אלא הן פטורות מן החליצה ומן הייבום, כדין אחות אשה. שהרי קידושי שניהם שוים, שהם מדרבנן, ויבוא איסור אחות אשה מדרבנן ויפקיע את זיקת היבמה מדרבנן.

ואולם, אם היו שתי הנשים נכריות זו לזו, שלא היו אחיות, ואינן יוצאות מדין אחות אשה — לא יחלצו להם היבמים. לפי שאם הוא חרש, הוא אינו "בר חליצה", ואם היא חרשת, היא אינה "בת חליצה", היות ואינם יכולים לקרוא את הפסוקים שהם חייבים לקרותם בעת החליצה.

אלא יכנסו אותן היבמים, שהרי כאן מדובר שהיו שתי הנשים נכריות זו לזו, ואינן יוצאות משום אחות אשה.

ואם רצו היבמים, אחר שכנסום להוציא אותן — יוציאו אותן בגט ברמיזה! (4)

החלק השלישי —

דיני חליצה ויבום בשני אחים הנשואים שתי אחיות באופן שונה — שהיה אח אחד נשוי מן התורה, לפי שהוא פקח ואשתו פקחת, והאח השני נשוי מדרבנן.

ונישואי האח השני מדרבנן ייתכנו בשלשה אופנים:

א. הוא חרש ואשתו פקחת.

היבם מפקיעה את הזיקה, והגט שנותן היבם אחר שכנס אינו מפקיע את הזיקה של אחיו, לפי שלאחר שכנס היבם אין יותר זיקה. והגט שנותן הכונס, נועד רק להפקיע את קידושיו הוא, ולא את זיקת היבום מנפילת אחיו.

4. עיין ברש"י ד"ה יכנסו, שכתב כי לאחר הכניסה, יועיל הגט שיתן ברמיזה להפקיע הן את נישואיו, והן את זיקת אחיו.

ויש חידוש בדבריו, כי לכאורה די בכך שכונס אותה השני כדי להפקיע את זיקת הראשון, וכמו בקידושין מן התורה, שכניסת